

som Sandflugten unægtelig er, bringes ud af Verden, dette er, synes jeg, en Opgave saa stor og smuk, at den fuldt ud kan siges at være Staten værdig. Og naar Beboerne i disse øde Egne have næret nogen Mistvivl om, hvorvidt en saadan Foranstaltning virkelig kunde føre til noget, hvorvidt Træplantning virkelig kunde trives — og jeg ved, at en saadan Tvivl har der været — saa er denne Tvivl nu fuldstændig udryddet, thi Kendsgerningerne have jo her talt et Sprog, som ingen kan tage fejl af. Det er derfor ganske naturligt, at Beboerne deroppe vente med Længsel paa den Dag, da Staten begynder at tage fat paa Træplantning ogsaa i deres Nærhed, og at de nære Ønske om, at dette maa ske i en nær Fremtid, og disse Ønsker vilde jeg gerne gøre mig til Tolk for i denne Stund. Nu haaber jeg ikke, at ærede Medlemmer her i Salen ville forarges og falde i Forbavselse, naar jeg nu bekender, at Ønsket gælder min egen Valgkreds. Det er jo saaledes, at enhver Fugl helst vil værne om sin egen Rede, og jeg har den Ære at repræsentere en Kreds i et af de af Sandflugten mest hærgede Amter, oven i Købet en Kreds, som i særlig Grad er bleven angrebet. Det er derfor mit Haab, at der maa blive gjort noget i denne Kreds ud over, hvad der hidtil er blevet gjort.

Lad mig straks sige, at der allerede fra Statens Side er blevet gjort noget i den antydede Retning. For saadan noget som 12—13 Aar siden indkøbtes et Areal paa 1,357 Tdr. Land, en Plantage blev anlagt, Arbejdet fortsattes, og i Dag staa 875 Tdr. Land tilplantede. Det er den saakaldte Hvidbjerg-Vestena Plantage, men længere mod Syd ligge flere tusinde Tdr. Land, som vente paa ogsaa at blive dragne ind under Skovkultur. Nu vil jeg gerne henlede den højtærede Landbrugsministers Opmærksomhed netop paa dette Sted, idet jeg skal oplyse, at der helt mod Syd, begrænset af Flade Sø, ligger en 12—1500 Tdr. Land, som ere udmærket skikkede til Beplantning. Hvis her blev anlagt en Plantage, og den i sin Tid blev udvidet mod Nord, medens Hvidbjerg Plantage samtidig udvidedes mod Syd, vilde det Tidspunkt komme, da hele dette store nøgne Klitareal laa tilplantet. Jeg ved meget godt, at det er et Foretagende, der koster Penge, endogsaa mange Penge, og jeg ved ogsaa godt, det er et Foretagende, der kræver Tid, endogsaa lang Tid, men desuagtet er det min Overbevisning, at den Tid maa komme. Jeg vilde som sagt derfor gerne henlede

den højtærede Landbrugsministers Opmærksomhed paa dette Sted og bede ham om at lade undersøge, om her ikke netop er Stedet til at tage fat.

En anden Sag, der ogsaa sorterer under samme Minister, ønsker jeg at omtale, skønt det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Chr. Rasmussen) allerede nævnedes det i Gaar. Der findes paa Konto II. B. et Forslag om en Forhøjelse af godt og vel 5,000 Kr. paa Posterne 10 og 11, der omfatte Driften af de to Redningsdampere oppe i Thyborøn Kanal, disse to Dampere, som gøre et saa fortjenstfuldt og velsignelsesrigt Arbejde paa dette Sted, og Forhøjelsen er en Følge af, at Ministeren foreslaar en Lønningsforhøjelse for Mandskabet paa disse to Dampere. Maa jeg her have Lov til at bringe Ministeren min og ikke mindst Besætningens Tak for dette Forslag og Tak, fordi han var lydhør overfor Besætningens i sin Tid fremsatte Krav, et Krav, som jeg finder var fuldt berettiget. Ærede Medlemmer ville vide, at der for dette Redningskorps der oppe i Thyborøn Kanal ikke findes nogen særlig Lønningslov. Det var jo efter Ulykken i November Maaaned 1893, at Kravet om Redningsdampere paa dette farlige Sted kom frem fra Fiskerne. Lovgivningsmagten var lydhør, man var i det hele lydhør overfor Fiskernes Krav i den nærmeste Tid efter den store Ulykke, og den 1. Januar 1895 begyndte Damperen „Vestkysten“ sit Redningsarbejde ved Thyborøn Kanal, senere efterfulgt af en anden lidt større Damper, „Vesterhavet“.

Nu ved jeg ikke, med hvilken Interesse Befolkningen i sin Helhed omfatter dette Redningskorps, men det ved jeg, at Fiskerbefolkningen deroppe, blandt hvilken jeg nu har levet omtrent i en Menneskealder, og hvis Tænkesæt jeg kender ud og ind, omfatter dette Redningskorps med en Inderlighed, en Kærlighed og Hengivenhed, som er enestaaende, og der er slet ikke noget forunderligt i det, thi Fiskeren ved, at naar det gælder Livet paa den farlige Færd, saa staa hans sidste Haab til Redningsdamperen, og dette Haab, maa jeg sige, er endnu ikke blevet beskæmmet, for saa vidt Korpsen har kunnet overkomme alle de Krav, der i Farens Stund have været stillede til det. Siden 1ste Januar 1895 have disse to Dampere tilsammen reddet fra Undergang paa det nærmeste 1,700 Mennesker, foruden at Fiskernes Baade og Fiskeredskaber i mangfoldige Tilfælde ogsaa ere blevne bjergede. Jeg